

A boszorkány lángosa

Hát készütek Egerbe a búcsúba. No, mer' mentek sokan a faluból, hát összebeszétek ketten-hárman, hogy ki hogyan megy. Hát nagypapa is ment Egerbe a búcsúra a barátjával. Mennek a városon végig, hát azon tanakodtak, hogy hol fognak aludni, mer' hát akkor még nem lehetett szálloda, meg ez-az. Helyet kellett valahol keríteni. Ahogy mennek végig a városon, kikiát egy kisasszony:

– Haló, bácsi!

Aszmongya nagypapa a barátjának:

– Neked szól?

– Nekem nem. Sose láttam!

– Haló, bácsi! Magoknak, magoknak! Csak nyugodtan fáraggyonak be!

A barátja azt mondta:

– Te, hát nekem nem szólhat, én soha nem láttam.

– Neked beszél, ha mondom! Gyerünk be!

Hát mit vót tenni, mit nem, má' akkorra a kisasszony lent is vót. Bementek. Mikor oszt bementek, hát aszongya:

– No, a szállásró' ne gondolkozzanak! Itt van a mevetett ágy, itt fognak aludni.

Hát nagypapa má' örült, hogy hát van szállás. Ott is aludtak ők. Másnap elmentek a templomba, mint búcsún szokás. Bor vót, minden vót. No mikor oszt vége vót a búcsúnak, hogy gyünnek haza, hát aszongya a kisasszony, hogy még az útra is ad nekik holmit. Hát jó van. Mikor osztán elkészültek, hát még aszmongya a nagypapa:

– Nekem kell kimenni, várj egy kicsinyt!

Ahogy megyen, hát egy kis szoba ott vót ódalt, külön. Benéz oda: hát ott van egy nagy kemence. A kisasszony ráugrik a lapátra, zsupsz, be a kemencébe! Zsupsz ki, oszt van egy lángos! Hát ő nem szólt semmit. Útközbe' mennézték a lángost: hát marhatrágyának változott. Többet oszt nem látták a kisasszonyt. Aszmonta a barátja:

– No, ez biztos boszorkány vót!